

ВЕТАТА НОЩЪ.

(Легенда)

Бѣше Коледа. Всички бѣха отишли на черква, освѣнъ баба и азъ. Ние не отидохме съ другитѣ, защото баба бѣше

твърдѣ стара а азъ твърдѣ малка. Когато седѣхме самички, баба почна да ми разказва:

Имало единъ човѣкъ, — каза тя, — който тръгналь, прѣзъ една тъмна нощъ да търси огънь. Той ходель и тропаль отъ къща въ къща. — „Помогнете ми, мили хора! — казваль той — жена ми токущо роди и трѣбва да намѣря огънь,“ да стопля нея и дѣтето“. Нощта била тъмна и всичкитѣ хора спѣли. Никой не му отваряль.

Човѣкътъ ходиль и ходиль. Най-послѣ видѣль малкъ огънь, който свѣтѣль въ далечината. Той тръгналь въ тази посока и видѣль, че огъньтъ гори въ полето. Много бѣли овци лежали около него, а единъ овчаря ги пазѣль.

Когато човѣкътъ приближилъ овцетѣ, видѣль, да спятъ въ краката на овчаря три голѣми кучета. Щомъ той се приближилъ, тѣ се събудили и разтворили широко своитѣ уста, като че лаели, но не се чуль нито единъ звукъ. Човѣкътъ видѣль, какъ настрѣхнала козината имъ, видѣль, че остритѣ имъ жби блестѣли на свѣтлината на огъня и че тѣ се хвърлили срѣщу него. Той чувствуваль, какъ едно отъ тѣхъ го хапѣло за крака, друго — за ржката, но челюститѣ и жбитѣ имъ не искали да слушатъ, и човѣкътъ не получилъ ни най-малка рана.

Тогава той поискаль да отиде за огънь по-нататкъ. Но овцетѣ лежали тѣй близко една до друга, грѣбъ до грѣбъ, че той не можаль да мине. Тогава той се качиль на гър-